

РЕШЕНИЕ

№ 4325

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 01.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **707** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба с вх. № 2305 от 22.01.2021 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1012 – 21 - 89 от 15.01.2021 г. по описа на ТП на НОИ С. град, подадена от С. В. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], блок 22 В, вх. А, ап. 18, чрез адв. Г. Г. от САК, със съдебен адрес и адрес за кореспонденция [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, кантора 12 срещу решение № Ц1040 – 21 – 556 от 29.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № Ц 1012 – 21 – 1447 от 18.12.2020 г. и е потвърдено разпореждане № 214 – 00 – 25152 – 3 от 11.12.2020 г., постановено на основание чл. 54ж, а.1 във връзка с чл. 11, §3, буква „а” и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004 г.

С жалбата се иска, съдът да отмени оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно и да се върне преписката за ново произнасяне на компетентния орган. Излагат се аргументи, че НОИ неправилно поддържа, че „място на последна заетост” съвпада с „обичайно пребиваване”, тъй като според практиката на СЕС с чл. 65, §2 вр. § 5, б.”а”, изр. 2 Регламент (ЕО) № 883/2004 е предвидено изключение за „напълно безработните лица” от общата формула за привързване, предвидена в чл. 11, §3, б. „а” от същия регламент. Инвокират се доводи, че е възможно „обичайно пребиваване” и „място на последна заетост” да съвпадат, защото така се изпълнява международния елемент от правоотношението – гражданство и свободно движение с

цел заетост, както и предходна подчиненост на осигурителното законодателство на ДЧ. Твърди се, че отказът на НОИ не може да се мотивира с факта, че НОИ не се самоопределя като задължената и отговорната за изплащане на обезщетението „институция по пребиваване”, тъй като именно соченият от органа чл. 65, §2 вр. § 5, б. „а”, изр. 2 Регламент № 883/2004 г. го легитимира като институцията по „обичайното пребиваване” по чл. 1, §3, б. „й”, след като лицето се е върнало в България, а е било предходно подчинено и на националното осигурително законодателство преди заминаването. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призована, се явява лично и се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата, предлага да се уважи и претендира разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ - С. – редовно призован, се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна по мотиви, изложени в решението на директора и претендира юрисконсултско възнаграждение и депозира писмено становище.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от данните по делото със Заявление вх. № 107 – 02 – 3608 от 04.11.2020 г. С. С. е поискал отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) на основание КСО. Приложил е копие от преносим документ Е 1, издаден от компетентната институция на Великобритания на 19.08.2020 г. с потвърден период на осигурена заетост, основание за прекратяване на правоотношението и доход от заетостта и декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент и Декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004. В /ПД/ U1 е удостоверен период от заетост във Великобритания от 24.02.2014 г. до 30.07.2020 г. и доход от заетостта.

С разпореждане № 214 – 00 – 25152 - 1 от 07.12.2020 г. на основание чл. 54г. ал. 4 от КСО е спряно производството по отпускане на ПОБ. с мотиви: „До определяне на пребиваването на С. В. С.. с последна заетост по законодателството на Великобритания, във връзка с прилагане на чл. 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004. за извършване на преценка правото на парично обезщетение за безработица.”

Предвид, че е потвърдена заетост за период, по - дълъг от една година, чрез системата за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESSI/ между държавите - членки на ЕС и ЕИП. е изпратен структуриран електронен документ Н005 /искане за информация за пребиваване/до КИ на Великобритания.

На 07.12.2020 г.. чрез EESSI от КИ на Великобритания е получен структуриран документ Н006 (отговор на искането за информация за пребиваване), в който е посочено, че държавата на пребиваване на С. е Великобритания.

С разпореждане № 214 – 00 – 25152 - 2 от 10.12.2020 г., на основание чл. 55 от АПК, е възобновено производството по заявление за отпускане на ПОБ, с мотиви: „Получен на 07.12.2020 г. чрез EESSI Н006, издаден от КИ на Великобритания, с потвърдена държава по пребиваване.”

Предвид констатираните факти и обстоятелства, с разпореждане № 214 – 00 – 25152 - 3 от 11.12.2020 г. на длъжностното лице, на основание чл. 54ж. ал. 1 и във връзка с чл. 11. § 3. буква „а” и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004, е отказано ПОБ по чл. 54а от КСО. с мотиви: „На 07.12.2020 г. в ТП на НОИ - С. град е получен структуриран електронен документ Н006, издаден от компетентната институция на

Великобритания, в който е удостоверена държава на пребиваване - Великобритания. Във връзка с прилагане на чл. 65. пар. 2 от Регламент (ЕО) №883/2004, от вписаните данни в цитираният документ, компетентна да прецени правото на обезщетение за безработица на С. В. С. по смисъла на европейските регламенти в областта на социалната сигурност, е държавата на последна заетост - Великобритания.”

Недоволен от това разпореждане, С. С. го обжалва по административен ред пред директора на ТП на НОИ – С. град, като изтъква следните обстоятелства в жалбата си: „Същността на мотивите за издадените Разпореждания е тълкуването на термина „пребиваване”. Легалната дефиниция на понятието „пребиваване” се съдържа в чл.1, §3, буква „й” от Регламент (ЕО) №883/2004, където пребиваване означава мястото, където лицето обичайно пребивава. Пак там се регламентира и понятието престой – чл. 1, §3, буква „к” - което означава временно пребиваване.

Въпросът за това коя е държавата по последната ми трудова заетост няма никакво правно значение тя да изплаща обезщетенията ми за безработица. Според регламент (ЕО) №883/2004 релевантното е моето обичайно място на пребиваване. Мястото на обичайното пребиваване се определя и регламентира съгласно чл. 11, § 1 от Регламент (ЕО) №987/2009, който регламент установява процедурата по прилагане на Регламент (ЕО) №883/2004.

Господин директор, преди да замина да работя във Великобритания, аз и моята партньорка С. Б. М., с която живея на семейни начала, обитавахме трети, последен етаж от къща в [населено място], на [улица], нейна собственост по Нотариален акт № 197, том IV, рег. № 10393, дело 721 от 2008 г., закупен е ипотечен кредит. Известно време се справяхме с вноските по ипотеката. Особено трудно стана изплащането им, когато аз останах без работа и трябваше да разчитаме само на доходите от трудовото възнаграждение на партньорката ми. Наложих се да търся други възможности за доходи във Великобритания. Първо заминах аз, а след като си намерих работа дойде и партньорката ми с мотивите заедно да заработим средства, позволяващи ни да изплащаме ипотечните вноски, за да запазим дома си в Република България.

Господин директор, в периода на моята заетост аз временно пребивавах във Великобритания, където упражнявах дейност като заето лице по трудов договор с Genting Casinos UK L. в Л., Великобритания. Същият ми беше прекратен с мотив съкращение, вследствие на редуциране нуждата от необходимите служители, поради обявената в световен мащаб пандемия от COVID - 19.

Това временно пребиваване беше обусловено от съществуването на трудово правоотношение, основание за осигуряване до неговото прекратяване. Този факт не покрива критериите, въз основа на които да се прави извод, че това е обичайното ми пребиваване. С прекратяване на трудовото ми правоотношение във Великобритания са прекъснати всякакви трудови, правни и други причини за престой там. Завърнах се в Република България, където са съсредоточени жизнените ми интереси. С времето домът ни в [населено място] на [улица] беше станал негоден за живеене, особено за четиригодишния ни син К. С. С.. Невъзможно беше да се настаним и при родителите ни и затова наехме апартамента в [жк], блок 22 В, вх. А, ап. 18.

Регистрирахме се в бюрото по труда.

Записахме детето си в 91-ва детска градина „Слънчев кът”, намираща се в кв. Л. - Г. Синът ни е с Решение на ТЕЛК № 2764 от зае. №196/2020 г., поради което се нуждае и получава допълнителни индивидуални лечебни грижи и занимания най - малко седмично три пъти от логопедичен център „Светулките”, намиращ се в гр. С., кв.

Борово, [улица] и логопедичен център „Милея”, намиращ се в [населено място], [жк], [улица].

Помагаме и полагаме грижи за своите възрастни родители и близки. Особени и ежедневни грижи полагам за онкоболния си баща В. Н. С., живущ с [населено място]. [улица]. Тази година той претърпя две операции на главата. Първата на 22.06.2020 г., а втората на 17.08.2020 г., като за тях заплатих съответно: 2040.00 лв. и 4680.00 лв. Между двете операции го настаних в санаториум за след болнично лечение в [населено място]. В момента съм настанил баща си в хоспис СБПЛР в кв. Б., където го посещавам ежедневно и полагам грижи по облекчаване на физическото и психическото му състояние. Навсякъде, където се е налагало съм организиран извозване на баща ми с линейка (до болница, от болница до санаториум, от санаториум до болница, от болница до хоспис).

Навсякъде, където се е налагало и се налага заплащане на лечение и закупуване на лекарства съм плащал и ще плащам аз.

В подкрепа на всичко изложено до тук Ви предоставям следната информация и документи:

- копие от лична карта №[ЕИК] на С. В. С.;
- копие от Удостоверение за раждане № 91294 серия Р - 83, издаден въз основа на Акт за раждане № 5483 от 16.11.1983 г. на С. В. С.;
- копие от Удостоверение за раждане № 376437 серия Р - 85, издаден въз основа на Акт за раждане № 1337 от 06.10.1986 г. на С. Б. М.- партньор по съжителство на семейни начала;
- копие от Удостоверение за раждане № [ЕГН], издаден въз основа на Акт за раждане № 0324 от 14.06.2016г. на сина ми К. С. С.;
- декларация от С. Б. М.;
- служебна бележка от 91 ДГ „Слънчев кът”, която посещава синът ми;
- решение на ТЕЛК № 2764 от зас. № 196 от 03.12.2020 г. на сина ми;
- служебни бележки от логопедичен център „Светулките” и логопедичен център „М.”, където полагат допълнителни индивидуални лечебни грижи и занимания със сина ми;
- копие от договор за наем. където семейството ми живее;
- копие от лична карта на С. М.;
- копие от лична карта на К. С. - майка на С. С.;
- копие от лична карта на В. С. - баща на С. С.;
- лечебни документи и документи за финансова грижа към баща ми;
- заявление с вх. № 214 – 00 – 21520 от 11.09.2020 г. за изплащане на парично обезщетение за безработица за С. Б. М.- подадено в ТБ на НОИ - С. град.”.

След като е разгледал подадената жалба и представените с нея писмени документи, директорът на ТП на НОИ – С. град е отхвърлил жалбата, като е приел, че съгласно получения структуриран електронен документ Н006, компетентна да прецени правото на обезщетение за безработица на лицето по смисъла на европейските регламенти в областта на социалната сигурност е държавата на последна заетост – Великобритания. В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено на неговия адресат на 05.01.2021 г, видно от приетото

по делто известие за доставяне (л.31) и жалбата срещу него е депозирана на 15.01.2021 г. чрез административния орган. Следователно съдът е сезиран с жалба в законоустановения 14 – дневен срок от процесуално легитимирано лице, поради което е допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № Ц1040 – 21 – 556 от 29.12.2020 г. Същото е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С. град - чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По делото няма спор, че С. В. С. е гражданин на Република България, държава - членка на ЕС, поради което и е лице, спрямо което намира приложение Регламент (ЕО) № 883/2004 г. Република България като държава – членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите членки на Съюза. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящият момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

С Регламент (ЕО) № 883/2004 г. са въведени материалноправните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите членки. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. По отношение на обезщетенията за безработица общият принцип за определяне на приложимото законодателство е, че лице, упражняващо доходоносна дейност, следва да принадлежи към схема за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата - членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в член 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

В настоящия случай следва да бъде обсъден въпросът с тълкуването и прилагането на термина "пребиваване", чиято легалната дефиниция се съдържа в чл. 1, § 3, б. "й" от цитирания Регламент - мястото, където лицето обичайно пребивава. Мястото на обичайно пребиваване на лицето се определя, съгласно чл. 11, § 1 от Регламент (ЕО)

№ 987/2009, регламента по прилагането, с оглед центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната информация относно релевантните факти - продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави - членки, семейното положение и роднинските връзки на лицето, жилищното му положение и доколко постоянно е то, както и естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, в т. ч. постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост, мястото, където обичайно се упражнява тази дейност и др. примерно изброени в цитираната норма. Съгласно разпоредбата на чл. 11, § 2 от Регламента по прилагането, решаващо значение при определяне на действителното място на обичайно пребиваване на дадено лице е намерението на лицето, което произтича от горепосочените факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето. Член 1, букви й) и к) от Регламент (ЕО) № 883/2004 прави разграничение между "пребиваване" и "престой". В изготвения съвместно с държавите членки наръчник се изясняват понятията "обичайно пребиваване", "временно пребиваване" и "престой". Тези определения, посочени в законодателството на ЕС (Регламент (ЕО) № 883/2004, последно изменен с Регламент (ЕО) № 465/2012), са необходими, за да се установи коя държава членка е отговорна за предоставянето на обезщетения по социално - осигурителни схеми на граждани на ЕС, които пребивават в различни държави членки.

Съгласно правото на ЕС може да има само едно обичайно място на пребиваване и съответно само една държава членка, която отговаря за плащанията на обезщетения по социално осигурителните схеми, отпускани по местожителство. Заетите и самостоятелно заетите лица отговарят на условията за социална сигурност в държавата по месторабота, а неактивните (напр. пенсионери, студенти) - в държавата членка по обичайно пребиваване. Определянето на държавата членка по обичайно пребиваване на лицата е важно и по отношение на лицата, които работят в повече от една държава- членка. В наръчника се разглеждат специфичните критерии, които трябва да бъдат взети под внимание, за да се определи мястото на обичайно пребиваване на дадено лице, като например: семейното положение и роднинските връзки на лицето; продължителността и непрекъснатото пребиваване в съответната държава членка; състоянието на трудова заетост (по-специално мястото, където обичайно се упражнява съответната дейност, постоянният характер, както и продължителността на договора за работа); упражняването на неплатена дейност; в случай на студенти - източникът на доходите им; доколко постоянно е жилищното положение на лицето; държавата членка, в която лицето плаща данъци; причини за

преместването; намеренията на лицето въз основа на всички обстоятелства и подкрепени с конкретни доказателства. При необходимост могат да се вземат предвид и други факти. Дадени са също така и конкретни примери и насоки за случаите, в които е трудно определянето на мястото на пребиваване - например при погранични, сезонни или командировани работници, студенти, пенсионери, както и при неактивни хора, за които е характерна голяма мобилност.

В случая мотивите и конкретна преценка от страна на административния орган за определяне мястото на обичайното пребиваване на жалбоподателя са погрешни и не почиват на правилното тълкуване на цитираните по - горе правила.

Представените от жалбоподателя доказателства във връзка с прилагането на член 65, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. навеждат до извод, че лицето възнамерява да се установи трайно на територията на Република България. Административният орган не е взел предвид, че постоянният адрес на лицето се намира [населено място]. Не е взето предвид това, че жалбоподателят е наел жилище под наем, за което е представил договор, както и че лицето, с което е във фактическо съжителство притежава недвижим имот в [населено място]. Имат общо дете, което посещава общинско детско заведение и допълнително посещение в специализирани кабинети във връзка със заболяването на детето на оспорващия. Намерението на лицето, видно и от представените доказателства относно определяне на пребиваването му, във връзка с прилагане на член 65, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г., сочат, че то е трайно установено и възнамерява да живее в Република България.

С оглед на изложеното, следва да се направи извод, че с процесното решение и с потвърденото с него разпореждане незаконосъобразно и неправилно е позоваването на член 65, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, съгласно който напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава-членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата-членка по пребиваване. Безработно лице, без да е пограничен работник, което не се върне в неговата държава-членка по пребиваване, се поставя на разположение на службите по заетостта на държавата-членка, чието законодателство за последно е било подчинено.

С. С., за който не се спори, че е безработно лице, е пребивавал за времето на трудовата си заетост в държава-членка, различна от компетентната държава-членка. Безспорно установено е, че същият не продължава да пребивава в тази държава-членка, нито се е върнал в

тази държава-членка, а именно – Великобритания. Следователно, приложимото законодателство в настоящия казус е това на държавата-членка по обичайното местопребиваване на жалбоподателя, на която държава той е и гражданин. Обезщетението за безработица, заявено от С. В. С. правилно е било поискано именно по реда и при условията на действащото българско законодателство, в съответствие с приложимите европейски регламенти за това.

С оглед на изложеното, оспорено пред настоящата съдебна инстанция Решение № Ц1040 – 21 – 556 от 29.12.2020 г. и потвърденото с него Разпореждане № 214 – 00 – 25152 - 3 от 11.12.2020 г. следва да бъдат отменени, поради допуснати от АО съществено нарушение на материалния закон и целта на закона. Поради неправилното тълкуване и прилагане на разпоредбите от Регламент/ЕО/ 883/2004 г. и Регламент № 987/2009 г., на основание чл. 173, ал. 2, АПК преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по същество при съобразяване на дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на материалния закон.

По делото е направено искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на съдебно - деловодни разноски. Съобразно чл. 143, ал. 1 от АПК и изхода на спора пред настоящата инстанция, съдът намира, че следва да се присъдят в полза на жалбоподателя извършените от него разходи за водене на процеса в размер на 400. 00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение, съгласно приложения по делото Договор за правна защита.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 8 - ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. В. С., ЕГН [ЕГН], Решение № Ц1040 – 21 – 556 от 29.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № Ц 1012 – 21 – 1447 от 18.12.2020 г. и е потвърдено разпореждане № 214 – 00 – 25152 – 3 от 11.12.2020 г., постановено на основание чл. 54ж, а.1 във връзка с чл. 11, §3, буква „а” и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004 г.

ВРЪЩА преписката на директора на ТП на НОИ – С. - град за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Териториално поделение С. -град на Националния осигурителен институт да заплати на С. В. С., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 400 (четириститин) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание

чл. 119 от КСО.

СЪДИЯ: